

Дамян Дамянов

...И само нощем...

...И само нощем, нощем
кога и господ спи, свит в здрача,
си позволявам аз разкоша
във тъмното да си поплача.

Защо ли? Ей така, от нерви,
От жар, от нежност и от мисли.
Причини – колко щеш. Все черни.
И само плач човек да иска!

Баща ми, майка ми от гроба
Излизат и ме навествяват:
„Ти помниш ли?“ ... „Да, помня...“ С обич
като дете ме утешават.

Деца – пораснали. И грижи.
Обиди – волни и неволни.
И раните си скришом ближа –
От свой и чужд. Куп рани болни.

Ах, битието, битието,
И в него – кървищата, рискът
На туй човечество, което
Не знае вече какво иска...

Настръхнало, зло, в гняв треперещ,
Играещо си със барут и...
А аз съм го люлял довчера
Като дете в приспивни скути.

...Какво дете – звяр безподобен.
И осъзнаваш, че родител,
А не дете ти е... И че в злокобен
Миг е зарязало пещерите

И точно тебе е създало.
Тих плач във будната кошмарност!
Оплакващ цял свят с една жалост.
Ненужна никому, навярно.

И само нощем, нощем дръзвам

Да си поплача тъй, от слабост.
Но съмне ли – пак вълк безсълзен,
Възглавка мокра скривам бързо.
...И – с вълчи зъби – пак след хляба.

31. X. 1992 г.

КРАЙ

© 1992 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8564>]